

Anlaşılmayan Kokular

Yaşlı köpek, o gün farklı şeyler olacağını sezmişti. Çok uzaklardan gelen kokular bunu söylüyordu. Ne olduğunu çözemediği, ama gittikçe yaklaşan kokular... Türlü çeşitli parfümler sürünmüş biri geliyor olabilirdi... Ya da ütü yanığı kokan pantolonlu bir adam... Ya da yıllarca sebze taşımacılığında kullanılmış, lastik ayakkabı yüklü bir kamyon... Belki de, güneyden esen ve geçtiği yerlerdeki kokuları taşıyan lodos rüzgârı... Kafasını kaldırıp etrafı tekrar tekrar kokladı. Havada tekinsiz bir hal vardı. Kokuları ayırt edemiyordu. Yaşlanmıştı. Böyle zamanlarda boynunu inceltir, kafasını uzatır, acı acı ulurdu. Yine aynıını yaptı.

Köylüler, köpeklerin sebepsiz ulumasından pek hoşlanmazlar.

“İhtiyar uluyor yine!”

“Uğursuzluk var!”

“Yoksa kazaya mı kurban gideceğiz?”

“Deprem olmasın da...” diye söylenmeye başladılar.

Rıza Bey de köpeğin sesini, “Yağmur gelecek galiba...” diye yorumladı.

Meltem az ötede, arkadaşı İlyas’ın yanında aslan heykeli gibi duran ihtiyar köpeğe baktı. Babasına, “Bence yanılıyorsun,” dedi. “İhtiyar, tam olarak anlayamadığı kokular aldı.”

Rıza Bey elindeki çam dalına bıçağıyla şekil vermeye çalışıyordu. Bıçak, dalın derinliklerine indiğinde, ortalığı yoğun reçine kokusu sarıyordu.

Meltem, “Bazı kokuların ne olduğunu kestiremiyor,” diye devam etti. “Bu, kendini yaşlı hissetmesine neden oluyor. Bu da onu çok üzüyor. Üzülünce de uluyor.”

Rıza Bey, “Kokuları ayırt edememek mi?” diye güldü. “İhtiyar’ın burnu müthiştir, kilometrelerce ötedeki kokuları alır. Komşu köydeki Nuriye Hanım’ın bezelye yemeği yaptığını bile bilir. Evinden yükselen limon kolonyası kokusundan, Ayla Hanım’ın hastalandığını anlayabilir.”

“Yeni şeyler olacak,” diye devam etti Meltem. “İhtiyar boşuna İlyas’ın yanında pineklemiyor.”

“İlyas onun yanında pinekliyor olmasın sakın?”

“Kim o sırada en yeni şeyleri düşünüyor ya da yapıyorsa, onun yanında pinekler İhtiyar. Yeni şeyler olacak, bu kesin.”

“Nereden biliyorsun? Benim ağaca şekil vererek yaptığım biblolar gibisi var mı? İhtiyar’ın hiç yanımda uyukladığını görmedim.”

“Ah baba!” dedi Meltem. “Sen hep kuş, tavşan, balık biblosu yapıyorsun. Kocaman fil heykelleri yaparsan, İhtiyar’ın senin yanından bir saniye bile ayrılmadığını göreceksin. İlyas’ın yanında pineklemesinin nedeni, önemli haberlerin onda olması.”

Rıza Bey aldırmadan dalı yontmaya devam etti.

“Neyi niçin yaptığını nasıl tahmin edebilirsin ki? Köpek işte!”

“Tahmin etmiyorum,” dedi Meltem, “biliyorum.”

İhtiyar, ne konuda olursa olsun kendisiyle ilgili konuşulmasına bayılırdı. Bütün köy halkının fısır fısır hakkında konuşup, ona ilişmemesi en sevdiği durumdu. Bir köpeğin kendini gerçekten bir yere ait hissettiği an, o andı işte. Bütün canlılar böyle durumlara bayılırlar!

İhtiyar, keyifle kuyruğunu sallayarak havayı koklamaya devam etti. Yaklaşan, içi geçmiş patlıcan dolması kokusu olabilir miydi? Belki de ıslak bir kedi? Patates yiyen köstebek olmasın? Geçmişten gelen bil-

dik kokulardan olduğu kesindi. Yeni yıkanmış İnan halısı ile dibi tutmuş nohut yemeği kokusu arasında bir şeydi.

Meltem uzaktaki ihtiyar köpeğe bakarak, “Kuyruğunu sallıyor,” dedi. “Tuhaf şeyler olacağını söylemiştim.”

“Köpek kuyruğunu salladığı zaman tuhaf şeyler olacak anlamına mı geliyor?”

“Ama babacığım,” dedi Meltem, “kuyruğunu nasıl salladığına dikkat ettin mi? İki yana değil, ileri geri sallıyor. İhtiyar, kuyruğunu böyle salladığında, mutlaka şaşkırtıcı şeyler olur.”

Meltem kalktı, tıpkı ihtiyar köpeğin yaptığı gibi havayı kokladı.

“Ne yazık ki, onun gibi koku alamıyorum.”

Rıza Bey artık kızını dinlemiyordu. Elindeki dalı güvercin biblosuna dönüştürmesine çok az kalmıştı. Meltem’in söylenerek terasta tur atmasına aldırmadı. Hatta, dededen kalma sahra dürbününü kapıp, sağı solu kolaçan ettiğinin bile farkına varmadı. Oysa o dürbün, Rıza Bey için çok değerliydi. Sadece ve sadece önemli şeylere bakılacağında kutusundan çıkarılırdı.

“Vayy!” diye bağırdı Meltem. “Bir eşek!”

İhtiyar, çok uzakta da olsa, Meltem’i duydu. Ön patilerinin üstünde doğrularak sevinçle havladı. İl-

